

Wojciech Młynarski

Piosenka o tajemnicy

Życie jest mdłe i znikome,
życie się całkiem nie liczy
bez jakiejś wielkiej niewiadomej,
bez tajemnicy.

Bez owej mgiełki, co zwiewnie
ogród zielony osnuwa,
bez tego, co się ledwie, ledwie
przeczuwa...

Aż nagle głowę, dom, ulicę
wielka ogarnia jasność
i masz już swoją tajemnicę
na własność.

Chowasz swą wielką wiadomą
w sercu, pod swetra pancerzem
i strasznie pragniesz, by ją komuś
powierzyć.

Bo życie się całkiem nie liczy
i jest dość marne, jeżeli
nie ma się z kim tą tajemnicą
podzielić.

Gdy nie ma rąk, co się chwycą
i ust, co szepną te słowa:
ja cię na zawsze tajemnico
dochowam.

A ten, co wytrwa, wytrwa dzielnie
w tym zamiarze nieprostym,
nie będzie nigdy beznadziejnie
dorosły.

Od życia trosk i goryczy,
zieleni obroni go młoda,
skryta w dzieciństwa tajemniczych
ogrodach...

Miasteczko pana Andersena

Wicher przycicha i się wzmaga,
i raz jest mglista, raz promienna,
śliczna zimowa Kopenhaga,
miasteczko Pana Andersena,
poety, który nas podzielił,
swe bajki gęsim piórem pisząc,
na tych, co już je usłyszeli,
i tych, co jeszcze je usłyszą.
Na kartkę blask od świecy padł,
o zmroku przyływała wena
i oto stał się cały świat
miasteczkiem Pana Andersena.
I myśl mi się po głowie płacze,
która odkrywca jest szalenie,
że w sumie jedno, co nas łączy,
to jest dziecięce pochodzenie.
Na kartkę blask od świecy padł,
o zmroku znów przyplynie wena
i znów się stanie cały świat
miasteczkiem Pana Andersena.
I będzie słyhać smutny głos
Mężczyzny-chłopca hen, zza mgły:
"Kto wyjmie to bolesne szkło,
które do oka wpadło mi?"
Tak jest, choć w czoło się pukają
ci wszyscy mądrzy i stateczni,
co w żadnej bajce nie zagrają,
bowiem nie byli nigdy dziećmi...

